Onderwerp	Toelichting op veranderingen Verordening Jeugdhulp Teylingen
Door	Charlotte van der Laan, beleidsmedewerker Jeugd, HLT Samen
Datum	12-01-2024
Voor	Commissie welzijn Teylingen

Aanleiding

Een aantal commissieleden hebben aanvullende vragen gesteld naar aanleiding van de agendering van het raadsvoorstel Vaststelling Verordening Jeugdhulp Teylingen 2024 voor de commissievergadering van maandag 15 januari. De vragen hadden eenzelfde strekking en dat heeft ons doen besluiten om iets meer context te geven rondom de verandering en de wenselijkheid daarvan.

Achtergrond

In het raadsvoorstel is te lezen dat steeds meer jeugdigen gebruik maken van jeugdhulp. Veel professionals buigen zich over de vraag waar dit vandaan komt.

Een van de conclusies is dat het 'normaal' verschuift of vernauwd waardoor steeds meer gedrag wordt gezien als afwijkend. Hieruit ontstaat een wens om dit gedrag door inzet van jeugdhulp aan te passen naar wat de maatschappij wenselijk acht. Daarnaast lijken maatschappelijke problemen als armoede, krapte op de woningmarkt en het toegenomen aantal echtscheidingen te leiden tot spanningen in thuissituaties. Wanneer er spanning ontstaat in de thuissituatie, kan dit effect hebben op de opvoeding of het gedrag wat een kind laat zien. Beiden leiden tot meer jeugdhulp aanvragen.

Daarnaast zien we dat de duur en de intensiteit van de jeugdhulptrajecten toeneemt. Jeugdhulp is bedoeld als een tijdelijke maatregel, echter zien we dat jeugdhulptrajecten regelmatig langer duren dan drie jaar.

Gedurende de trajecten lijken jeugdigen en ouders te leren hoe zij kunnen functioneren in een complexe maatschappij waarin zij verschillende uitdagingen ervaren. Als we luisteren naar verhalen uit de praktijk blijkt echter dat er in dat proces ook een bepaalde mate van afhankelijkheid ontstaat waardoor het afsluiten van een hulptraject lastig is en de loopduur dus toeneemt.

Motivatie van veranderingen

Door de ontwikkelingen die hierboven zijn beschreven neemt de druk op de beschikbare jeugdhulp toe. Dit is een landelijke ontwikkeling, die zich ook in onze gemeente/dorpskernen voordoet. Door de druk nemen wachtlijsten toe, is de beste hulp niet altijd direct beschikbaar en lopen de kosten voor jeugdhulp op. Dit is een spiraal die we met elkaar willen en moeten doorbreken om de kwetsbare inwoners van de gemeente te kunnen blijven helpen.

Allereerst moeten we kritisch kijken naar wat de maatschappij (ouders, netwerk, onderwijs, arbeidsmarkt ed.) van het kind verwacht en wanneer en hoe het kind zich moet aanpassen. Dit vraagt een gedragsverandering en een andere manier van kijken en doen, welke hun grondslag vinden in het beleid en de beleidsregels waarmee onze maatschappelijke partners werken.

Daarnaast vragen we een verandering van professionals die zich bewegen in het jeugdhulpveld om met elkaar te 'normaliseren', kijken naar de mogelijkheden en krachten waarover het kind beschikt en hoe we het kind en de ouder kunnen ondersteunen richting zelfredzaamheid. Uit de 1 op 1 begeleiding waar afhankelijkheid ontstaat, richting groepsbegeleiding. Uit de klinische setting, vanwaar vertaling naar de thuis of schoolsetting lastig is, richting ondersteuning op een bekende locatie als de sportclub, het jongerenwerk of de school.

Ten slotte concluderen we dat het gedrag van het kind vaak een symptoom is van een ander onderliggend probleem. De meeste gedragsproblemen komen voort uit opgelopen trauma, spanning thuis door armoede en krapte op de woningmarkt en vechtscheidingen. Het gedrag van het kind zal

niet snel veranderen als we de oorzaak van het probleem niet aanpakken. Deze omslag vraagt een open houding van ouders/verzorgers om zelf met hun problematiek aan de slag te gaan, waarna jeugdhulp kan worden ingezet als aanvulling; het uitgangspunt wordt gezinshulp in plaats van jeugdhulp.